

Συνδρομή προπληρωτέα.

Δι' αγγελίας και διατριβάς ιδιαίτεροι συμφωνίαι
 προπληρωόμεναι.

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 5 ΛΕΠΤΑ

Διευθυντής και ιδιοκτήτης Κ. Γ. Μιχαλόπουλος

ΕΤΟΣ Α' . — ΑΡΙΘ. 32.

Γραφεία—όδός Τσαμαδού 10.

Αθήναι, Κυριακή, 13 Ιανουαρίου 1902

ΝΥΚΤΕΡΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Ἡ «Νυκτερίς» ἕνεκα τῶν ἐσο-
 τῶν καὶ τῆς καθ' ὅλην τὴν προ-
 παρελθοῦσαν ἐβδομάδα θεατρι-
 κῆς ἀπραξίας δὲν ἐξεδόθη τὴν
 παρελθοῦσαν Κυριακὴν τὴν ἐκ-
 δοσὶν τῆς ἐπαναλαμβάνει ἀπὸ
 σήμερον.

Ο ΤΥΠΟΣ

**Πόθεν ἡ κακοδαιμονία τοῦ θεά-
 τρου. — Τὰ ἀγαθὰ τῆς ἐπιπο-
 λαιότητας. — Οἱ καρποὶ τῆς
 ἀκρισίας.**

Συμβαίνει πολλάκις ὡς ἐκ τοῦ μω-
 ροῦ καὶ ἐπιπολαίου χειρισμοῦ ζητήματός
 τινος νὰ ἐπέρχηται ζημία εἰς αὐτὸ καὶ δὴ
 πλειστάκις ἀνυπολόγιστος, ἀντὶ τῆς ὠφέ-
 λειας τῆς ὁποίας πρὸ ὀφθαλμῶν πρέπει
 νὰ ἔχη ὁ πράττων ἢ ὁ γράφων· ὁ ὑπαί-
 τιος τῆς ζημίας ταύτης, μόνον, διότι χει-
 ρίζεται τὸ ζήτημα ἐλαφρᾶ συνειδήσει,
 ἐνῶ τούνατίον πιθανόν κατ' οὐσίαν καὶ
 ἐν πεποιθήσει νὰ ἐπιποθῇ τὴν Ἀλή-
 θειαν καὶ τὴν ἐκ ταύτης ἐκπηγάζουσαν
 ὠφέλειαν, ὀφλισκάνει μωρίας. Ἀλλὰ
 συμβαίνει καὶ πάλιν πολλάκις, ἕνεκα
 ποικίλων λόγων συμπαιθείας ἢ ἀντιπα-
 θείας ἢ ἕνεκα ἀπωτέρας τινος βλέψεως ἢ
 ἕνεκα ἰδιοτελοῦς σκοποῦ νὰ ἀμβλυωπῇ ὁ
 αὐτὸς καὶ νὰ στραγγαλίξῃ τὴν ἐνδόμου-
 χον αὐτοῦ πεποιθήσιν ψιμυθίων ἐν ἐπι-
 γνώσει τῶν ἐπιζημιῶν ἀποτελεσμάτων τὸ
 Ψεῦδος, ἵνα παρουσιάσῃ αὐτὸ ὡς Ἀλή-
 θειαν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν ἄλλων.
 Οὗτος ὡς ἐκ τῆς δολίας προαιρέσεως,
 τῆς ἐνυπαρχούσης εἰς τὰς πράξεις καὶ τὰς
 σκέψεις αὐτοῦ καὶ ὡς ἐκ τοῦ μέχρι παρα-
 φροσύνης ἐγωϊσμοῦ τοῦ νὰ θεωρῇ τοὺς
 περὶ αὐτὸν ἀξίους φενακῆς, ἀξίους ἀπά-
 τῆς ἐπὶ ζημίᾳ ἔστω καὶ ὑψίστου καὶ σο-
 βαροτάτου ζητήματος, ἔνοχος ἐστὶν ἀγ-
 χόνης.

Ἀμφότεροι ὡς ἐκ τῶν συνεπειῶν τῶν
 τοιούτων αὐτῶν πολιτειῶν ὑπέχουσιν
 ἠθικὴν εὐθύνην καὶ δὴ εὐθύνην με-
 γίστην.

Οὕτως ὁ Τύπος ἔδρασε, δρᾶ δὲ καὶ
 σήμερον ἐτι ἐν παντὶ ζητήματι εἴτε πο-
 λιτικῶ, εἴτε κοινωνικῶ, εἴτε Ἐθνικῶ, εἴτε
 θεατρικῶ.

Ὁ Τύπος, καίτοι σήμερον ἐν Ἑλλάδι
 ἔχει ἀνυψωθῆ εἰς τὴν ἐμπρέπουσαν αὐτῶ
 περιωπὴν καὶ ἔχει ὅπως δῆποτε κατα-
 νόησιν τὸν προορισμὸν του, οὐχ ἤττον χει-

ρισθεὶς πολλάκις παντοίας φύσεως ζητή-
 ματα, ἐπελάθετο τοῦ προορισμοῦ του καὶ
 ἐγένετο σφαγιαστὴς τῆς ἰδίας ἀξιοπρε-
 πείας, ἐπιδείξας δολίαν προαίρεσιν ἢ ἐλα-
 φρὰν συνειδήσιν καὶ ζημιώσας μεγάλως,
 ὅ,τις καθήκοντος αὐτὸς εἶδει νὰ ὠφελήσῃ.

Ἰδίᾳ δὲ οἱ τὸ θέατρον παρακολου-
 θοῦντες δημοσιογράφοι ἐπεδείξαντο δια-
 γωγὴν ἀσύγγνωστον πρὸς τὸ θέατρον, ἐκ-
 παλαι καὶ νῦν, γενόμενοι αὐτοὶ οἱ θαυμα-
 σταὶ του σφαγιασταὶ καὶ δῆμιοι αὐτοῦ.
 Ποιησάμενοι οὗτοι χρῆσιν ἀφειδῆ τῶν μυ-
 ρίων κοσμητικῶν ἐπιθέτων, τὰ ὁποῖα πλη-
 ροῦσι τὰ λεξικά καὶ ἐν ἐξαντλήσει ἢ ἐλ-
 λείψει τούτων δημιουργήσαντες καινὰ τοι-
 αῦτα, ἀνύψωσαν εἰς καλλιτέχνην καὶ τῆς
 Τέχνης ἱεροφάντην ἔξοχον τὸν κομπάρ-
 σον καὶ ἐζήτησαν ἐν ἐπιγνώσει ἐνόχῳ τῶν
 πράξεων τῶν νὰ παραπεισοῦν τὴν Δόξαν
 καὶ στεφανώσῃ μὲ τὸν στέφανον αὐτῆς
 τὸν ἀμάραντον καὶ ἀτίμητον τὴν κορυφὴν
 ἐκείνου, ὅστις οὐδὲ κατ' ὄναρ ἐφαντάσθη
 ποτὲ ἐαυτὸν καλλιτέχνην. Καὶ πάλιν
 ποιησάμενοι χρῆσιν ἀπάντων τῶν ψυχρῶν
 καὶ ἀντιθέτων τῶν πρώτων ἐπιθέτων,
 εἴτε ἕνεκα ἀντιπαθειῶν, εἴτε ἕνεκα ἰδιοτε-
 λείας, διότι οἱ πλείστοι τούτων εἶνε καὶ
 συγγραφεῖς, περιέλουον μὲ ὕδωρ ψυχρὸν,
 ὡς τοῦ βορρᾶ οἱ πάγοι, τὸν ζῆλον τού-
 τῳ ἢ ἐκείνου, ὅστις πράγματι ἠσθάνετο
 ἐν ἑαυτῷ τὸ πῦρ τῆς Τέχνης τὸ αἰδίδιον
 φλέγον καὶ πυρπολοῦν τὸ ἔνδον αὐτοῦ καὶ
 διεγείρον τὴν καρδίαν του εἰς πᾶν ὅ,τι
 εὐγενὲς καὶ ὑψηλὸν τῆς Τέχνης ἢ ἰδέα
 δύναται νὰ ἐμπνεύσῃ καὶ, ἢ ἐνεστάλαζον
 ἐκεῖ, ὅπου ἐνεφώλευε πῦρ ἱερὸν καὶ ἀκοί-
 μητον πικρίαν, ἀπογοήτευσιν καὶ ἀποθάρ-
 ρυνσιν ἢ τούνατίον ἀπεσιώπων ἐξ ὕστε-
 ροβουλίας, πάντα εὐελπιν νέον. Τοῦτο δὲ,
 εἴτε διότι κακῶς καὶ μωρῶς ἔκρινον, εἴτε
 διότι ἀπὸ ἰδιοτελοῦς σκοποῦ ὀρμώμενοι,
 ἀνύψουν εἰς καλλιτέχνην, πάντα ὅστις
 ἦτο πρόθυμος τὴν καλλιτεχνικὴν του ἀ-
 ξίαν νὰ καταθέσῃ ἐξ εὐγνωμοσύνης εἰς τὸν
 δημιουργὸν αὐτῆς, τὸν συγγραφεᾶ δημο-
 σιογράφον, καὶ κατέρριπτον καὶ ἀπεγοή-
 τευον ἢ ἀπεσιώπων ἐντελῶς πάντα μὴ φί-
 λων τῶν, πάντα μὴ συμμορφούμενον πρὸς
 τὰς ὀρέξεις αὐτῶν.

Ἰδοὺ ἡ ἔνοχος πολιτεία τῶν ἐκπροσω-
 πούντων τὸ θεατρικὸν μέρος τοῦ καθημε-
 ρينوῦ Τύπου.

Ὡς πάλαι ποτὲ οἱ Ῥωμαῖοι αὐτοκρά-
 τες ἔριπτον εἰς τὸν λαὸν νομίσματα
 καὶ ἐν ταῖς καθ' ἡμᾶς ἡμέραις κατὰ τὰς
 βαπτίσεις σκορπίζουσι οἱ ἀνάδοχοι εἰς τὰ

παιδιὰ πεντάρης, οὕτως καὶ αὐτοὶ πλου-
 σιοπάροχοι ὄντες εἰς ἐπίθετα εὖχη καὶ
 ἱκανοποιητικὰ παντὸς παιδαριώδους ἐ-
 γωϊσμοῦ, ὡς ἐκ τῆς ἀναποσπάστου μετὰ
 παντὸς ἀσθενοῦς χαρακτῆρος ἢ ἀμαθοῦς
 φύσεως φιλοδοξίας, ἐργάσθησαν καὶ ἐδη-
 μιούργησαν καλλιτέχνας καὶ ἐχορήγησαν
 ἀνεξελέγκτως καὶ ἐλαφρᾶ συνειδήσει δι-
 πλώματα τέχνης εἰς ἐκείνους τοὺς ὁποίους
 ἐθαύμαζον μόνον διὰ τοῦ πρίσματος τῶν
 συμπαιθειῶν τῶν ἢ τῆς ἰδιοτελείας τῶν
 βλέποντες, ἀδιαφόρως πρὸς τὸ καθ' ὅλου
 καλὸν καὶ ὠφέλιμον τῆ Τέχνης, ἠρνήθησαν
 δὲ τοιαῦτα εἰς τοὺς πράγματι ἀξίους τού-
 των. Ἐν τῇ τοιαύτῃ δὲ ἀνιάρᾳ καὶ ἀν-
 τιθεατρικῇ ἐργασίᾳ ἀνέλαμψε τέλος εὐελ-
 πῆς ἀστῆρ ἐν τῷ στερεώματι τῷ ἐκπάγλῳ
 τῆς θεατρικῆς Τέχνης, τὸ φερόνυμον τῆς
 Α. Μ. τοῦ Βασιλείως θεάτρον, πρὸς τὸ
 ὁποῖον πάντες προσέβλεψαν μετὰ δακρύων
 χαρᾶς καὶ ἐλπίδος, διότι ἐθεωρήθη ὡς ἡ
 Κολυμβήθρα τοῦ Σιλωάμ, ἐξ ἧς ἐμβα-
 πτιζόμενοι θὰ ἐξήρχοντο τέλος οἱ ὑγιεῖς
 τῆς Τέχνης ἱεροφάνται καὶ οἱ δυνάμει
 δικαιώματος διεκδικήσοντες τὸν στέφανον
 τῆς Δόξης. Ἀλλ' οἱ τὸ θεατρικὸν μέρος
 τοῦ Τύπου ἐκπροσωποῦντες δημοσιογρά-
 φοι ἐπεδείξαντο καὶ νῦν διαγωγὴν ἔνοχον
 καὶ προδοτικὰ, τρηθάντες στάσις ἔρε-
 κτικὴν καὶ γινόμενοι καὶ ἰχθύων ἀφωνό-
 τεροι, διότι αἱ βλέψεις αὐτῶν, ἄς πάν-
 τες γνωρίζομεν, δὲν ἱκανοποιοῦντο.

Ἡ ἔνοχος αὐτῶν σιωπὴ ὤθησε τὸ Βα-
 σιλικὸν θεάτρον, εἰς ὃν κατήφορον σή-
 μερονδυστυχῶς φέρεται, βοηθήσαντες οὕτω
 καὶ βοηθοῦντες ἐτι ἀκουσίως ἴσως τοὺς
 Διευθύνοντας αὐτό. Ἡ τοιαύτη ἔνο-
 χος αὐτῶν στάσις ἐζημιώσε μεγάλως,
 ἀπείρωσ τὸ θέατρον ὡς εἰς χρόνους παρ-
 ἐλθόντας, οὕτω καὶ σήμερον ὠφελὸν χα-
 ριζόμενοι τῇ Τέχνῃ καὶ μόνῃ νὰ ἀπεμ-
 πολίσουν τὸ συμφέρον καὶ τὰς ἀτομικὰς
 αὐτῶν βλέψεις, ν' ἀποστρέψουν τοὺς ὀ-
 φθαλμοὺς τῶν ἀπὸ τὴν φαγεδαίαν Ἰδιο-
 τελειαν πρὸς ἣν δυστυχῶς πάντες μέχρι
 φανατισμοῦ κλίνουσι τὸ γόνυ καὶ λιβα-
 νωτὸν ἄφθονον καίουσι καὶ νὰ ριφθῶσι
 πάνοπλοι εἰς τὸν εὐγενῆ ὑπὲρ τῆς προό-
 δου τοῦ θεάτρον ἀγῶνα, ἐξ οὗ ἀσφαλῶς
 θὰ ἐπήγαζεν οὐ μόνον τὸ ὠφέλιμον τῷ
 θεάτρῳ ἀπὸ εὐρυτέρας ἀπόψεως, ἀλλὰ
 καὶ τὸ συμφέρον αὐτῶν τούτων ἀτομι-
 κώτερον.

Πλὴν δυστυχῶς οὐδὲν τούτων ἐγένετο.
 Ἡ δὲ ἐκ δολίας προαιρέσεως αὐτῶν σιωπὴ
 καὶ ἡ ἔνοχος πάντων τούτων συμπερι-

ΣΥΦΙΛΙΔΙΚΑ—ΔΕΡΜΑΤΙΚΑ—ΝΟΣΗΜΑΤΑ

Ἐν τῷ Θεραπευτηρίῳ

Κ. Τ. ΓΙΑΒΟΠΟΥΛΟΥ

Εἰδικοῦ ἱατροῦ

Ἀπὸ δεκαπενταετίας τῶν ἀνω νοσημάτων.

Ἰδιαιτέρα αἰθουσα διὰ τὰς κυρίας.

Τέλειον εἰδικὸν χειρουργεῖον.

Δέχεται καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν τὸ ἔσπερας 8-9.

58—ὁδὸς Ἀθηνᾶς—58

(Παραπλεύρως Ἁγίας Κυριακῆς)

φορὰ κατεδείχθη ἐναργῶς καὶ μετὰ τὴν ἀπαισίαν καὶ εἰδεχθῆ αὐτῆς μορφήν, ὅτε ἐκλήθησαν ὡς συγγραφεῖς, ὡς πνευματικοὶ τροφοδοτοὶ τοῦ ἐν κινδύνῳ θανάτου διατελοῦντος Βασιλικῷ Θεάτρῳ οἱ δημοσιογράφοι. Ἐθωπεύθη ὁ ἐγωϊσμός των καὶ κατέπεσε βαρύγδουπος καὶ ἀπελπισ ἡ μῆνις. Ἐλύθησαν τὰ δεσμὰ καὶ ἡ χεὶρ ἰδοῦ ἀναλαμβάνουσα τὸν κάλαμον καὶ πάλιν καὶ δημιουργοῦσα θόρυβον περὶ τὸ Θεᾶτρον ἄσκοπον καὶ ἐπιζήμιον μᾶλλον ἢ ὠφέλιμον αὐτῷ.

Τοῦτο δέ, διότι τυφλῶς ἀκολουθοῦν καὶ πάλιν τὴν ὁδὸν τοῦ παρελθόντος, τὴν ὁποῖαν ἐχάραξεν ἡ ἐπιπολαιότης καὶ ἡ ἀναληψία. Οὐδεμία συστηματικὴ καὶ μεθοδικὴ ἐργασία ἐγένετο παρ' αὐτῶν ἐν τῷ παρελθόντι, οὐδεμία λογικὴ καὶ σοβαρὰ ἐργασία γίνεται καὶ σήμερον.

Ἐθισθέντες περιορίζονται μόνον νὰ ἐγκωμιάζουσι μὲν τὸν προεξάρχοντα τοῦ θιάσου ἢ τὸν πρωταγωνιστοῦντα ἐν τινὶ ἔργῳ, διότι φίλα πρὸς αὐτὸν φρονοῦσι, ν' ἀποσιωπῶσι δὲ τοὺς λοιπούς, εἴτε διότι θεωροῦσι τοῦτο περιττόν, εἴτε διότι δυσμενῶς πρὸς αὐτοὺς ἔχουσι. Καὶ βαυκαλιζόμενοι μετὰ τὴν γελοῖαν ἰδέαν, ὅτι ἐπιτελοῦσιν οὕτω εὐσυνειδήτως τὸ ἑαυτῶν καθῆκον, ἀποφεύγουσι νὰ κολαφίζουσι τοὺς ἀμελεῖς καὶ νωθροὺς ἐκ τῶν ἠθοποιῶν, νὰ ραπίζουσι διὰ τοῦ καλάμου τὰ παρρησιοφύσαντα εἰς τὸ θεᾶτρον χάριν ψωμισμοῦ μόνον καὶ οὐχὶ ἐξ ἔρωτος πρὸς τὴν Τέχνην ἄχρηστα στοιχεῖα, καταφέροντες ἐκτὸς τῶν ραπισμάτων καὶ λακτίσματα ἔστιν ὅτε σφοδρὰ περὶ τὸ τέλος τῆς σπονδυλικῆς στήλης, νὰ ὑποδεικνύουσι δὲ τὰ σφάλματα πρὸς τοὺς ἐπιδεκτικούς προόδου καὶ νὰ καθοδηγοῦν καὶ ἐνθαρρύνουσι πάντα εὐελπιν, ἐπιμελῆ καὶ φίληργον ἠθοποιῶν.

Τοῦτο οὔτε τὸ ἔπραξαν, οὔτε θὰ τὸ πράξουσι. Διότι κατ' αὐτοὺς πᾶς μὴ πρωταγωνιστῶν ἐν τῇ διδασκαλίᾳ ἔργου τινός, δὲν εἶνε ἄξιος προσοχῆς, οὐδὲ ἀξίζει τὸν κόπον νὰ γείνη μνεία περὶ αὐτοῦ, εἰμὴ μόνον ὁσάκις εἶνε φίλος, ἢ τοῦ φίλου φίλος. Οὕτω ἐπολιτεύθησαν καὶ ἐργάσθησαν οἱ τὸ θεᾶτρον παρακολουθοῦντες δημοσιογράφοι, διὰ τοῦτο καὶ σήμερον συλλέγομεν τοὺς πικροὺς καὶ ἀηδεῖς καρπούς τῶν κόπων των.

Εἶναι ὄντως κοπιώδης λίαν καὶ ἐπιπονος ἡ συστηματικὴ καὶ μεθοδικὴ περὶ τὸ θεᾶτρον ἐργασία, διότι εἶναι ὑπόχρεως ὁ οὕτως ἐργαζόμενος νὰ παρακολουθῆ πάν-

τας τοὺς ἠθοποιούς ἀπὸ τοῦ πρώτου μέχρι τοῦ τελευταίου, ἀπὸ τοῦ πρωταγωνιστοῦντος μέχρι τοῦ κομπάρσου, ἀλλ' ὁμοίως εἶνε λίαν ὠφέλιμος, διότι μόνον τοιουτοτρόπως δύναται νὰ ποδηγετηθῆ τὸ θεᾶτρον καὶ νὰ καταρτισθῶν ἄξιοι τῆς Τέχνης των, ἄξιοι τοῦ προορισμοῦ των ἠθοποιοί, ἀφ' οὗ ἐν ἔργῳ δὲν δύναται νὰ τὸ σώσῃ μόνον ὁ πρωταγωνιστῶν, ἀλλὰ πάντες ὁμοῦ ἐν συνεργασίᾳ.

Πλὴν, ἐπαναλέγομεν, τοιουτοτρόπως, οὔτε ἐργάσθησαν, οὔτε ὑπάρχει κίνδυνος νὰ ἐργασθῶν.

Εἶναι ὁμοίως καιρὸς πλέον νὰ καταξέσχισουσι καὶ ἀπορρακώσουσι τὴν τοιαύτην κακὴν συνήθειαν καὶ νὰ ἐργασθῶν εὐόρκως καὶ εὐσυνειδήτως διὰ τὸ μέγα τῆς κοινωνίας Σχολεῖον. Εἶναι καιρὸς πλέον νὰ θράξουσιν τὴν ἄκριτον αὐτῶν καὶ μεροληπτικὴν πέναν καὶ τὰ τεμάχια ταύτης νὰ ρίψουσι μετὰ θάρρους εἰς τὴν πυρᾶν, ὁμοῦ μετὰ τὰ λεξικά ἐκ τῶν ὁποίων μέχρι τοῦδε ἐδαρνεῖζοντο τὰς θωπευούσας τὸν ἐγωϊσμόν καὶ τὴν καινοδοξίαν πλουσίας λέξεις καὶ νὰ λύσουσι τὰ δεσμὰ τὰ χάλκινα τῆς καρδίας των καὶ νὰ ἀφήσουσι πλέον ἐλευθέραν τὴν συνειδήσιν των, ἵνα κρίνῃ αὐτὴ ἀληθῶς καὶ ἐκ τῶν πραγμάτων ὁδηγούμενη ἀνεπηρέαστως καὶ ἀμεροληπτικῶς καὶ ἄνευ προκαταλήψεως, ἵνα δημιουργήσωμεν οὕτω πρῶτον ἠθοποιούς καὶ ἔπειτα Θεᾶτρον.

Ἄς βοηθήσωσι καὶ αὐτοὶ εἰλικρινῶς τὴν Δόξαν, ἵνα εὖρη κορυφὰς ὄντως ἀξίας στεφανώματος, ἠθοποιούς πράγματι ἄξιους τοῦ μεγάλου καὶ ὑψηλοῦ των προορισμοῦ, καὶ ἔστωσαν βέβαιοι τότε οἱ τοιοῦτοι, ὅτι ὁ στέφανος οὗτος τῆς Δόξης δὲν θὰ ἀνήκῃ ἀμέριστος καὶ ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τὸ Θεᾶτρον μόνον, ἀλλὰ τούναντίον ἡ αἴγλη αὐτοῦ καὶ ἡ τιμὴ θὰ περιβάλλῃ καὶ τοὺς συντρέξαντας αὐτὸ, οἵτινες ἐργασθέντες ἐν εἰλικρινείᾳ, εὐόρκως, εὐσυνειδήτως καὶ ἐν συναίσθησιν τῶν ὑποχρεώσεών των ἐκάθαρον τοῦτο ἐκ τῆς κόπρου τοῦ Λυγείου καὶ ἐδημιούργησαν ἠθοποιούς καὶ Θεᾶτρον συνάμα.

Ἐργασθῶμεν λοιπὸν μετὰ ζήλου καὶ ἀφοσιώσεως ὑπὸ τοιοῦτον πνεῦμα καὶ ἐσόμεθα βέβαιοι, ὅτι ἐν καιρῷ θέλομεν δρῆσαι γλυκεῖς καρπούς.

Ἀλκιβιάδης

ΔΥΟ ΝΕΑ ἜΡΓΑ

Ἐδιδάχθησαν τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου Βαριετῆ δύο νέα ἔργα «Στὴν ἄκρη τοῦ κρημνοῦ» δραματίον εἰς πράξιν τοῦ ποιητοῦ Ι. Πολέμη καὶ «Μαύρη Παρηγοριά» κωμῆδία ἐπίσης εἰς πράξιν τοῦ κωμωδιογράφου Ν. Λάσκαρη.

Καὶ πρῶτον τοῦ δραματίου ἡ ὑπόθεσις ἔχει ὡς ἐξῆς ἐν ὀλίγοις :

«Ὁ μοναχὸς Νικηφόρος ποῖν καταφύγη εἰς τὸ Μοναστήριον εἶδε μίαν ἡμέραν εἰς τὸν Ἰππόδρομον μίαν ξανθομαλοῦσαν, τῆς ὁποίας ἤρασθη ἔμμανῶς. Αὕτη ὁμοίως τὸν ἐγκατέλειπε,

διότι ἐγνώρισεν ἐν τῷ μεταξύ κάποιον μάγιστρον, οὗ καὶ ἐγένετο παλακίς. Τοῦτο μαθὼν ὁ Νικηφόρος καὶ αἰσθανθεὶς βαθέως τὸν πόνον καὶ τὴν ἀπελπίσαν πληρώσαντα τὴν καρδίαν του ἐγκατέλειπε τὸν κόσμον καὶ ἐκλείσθη εἰς Μοναστήριον, ἀφιερῶσας τὴν ζωὴν του ὅλην εἰς τὴν λατρείαν τοῦ Θεοῦ. Ἡ ξανθομαλοῦσα ἥτις ἤρατο πάντοτε τοῦ Νικηφόρου, ἀφοῦ διήλθεν ἀπάσαστάς κοινωνικὰς τάξεις καὶ ἐβαρύνθη ἀσωτεύουσα, ἤρχισεν ἀναζητοῦσα καὶ πάλιν τὸν πρῶτόν της ἔραστὴν Νικηφόρον, ὅστις, ὡς ἔμαθε, μετὰ πολλὰς ἐρεῦνας, εἶχε καταφύγει εἰς Μοναστήριον. Ἀπεφάσισε τότε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὰ πάντα καὶ νὰ μεταβῆ εἰς τὸ Μοναστήριον τοῦ Νικηφόρου, ἀφοῦ πρότερον προσεπάθησε νὰ μεταβάλῃ τὸ πᾶν ἐπ' αὐτῆς, ὅπως μὴ ἀναγνωρισθῆ τοῦτο καὶ κατορθῶναι μείνασα δὲ μόνη μετὰ τοῦ Νικηφόρου τὴν ἰδίαν ἀμέσως ἡμέραν ἀποκαλύπτεται εἰς αὐτὸν καὶ πειρᾶται νὰ τὸν πείσῃ περὶ τοῦ ἔρωτός της. Πλὴν ὁ Νικηφόρος μετ' ὅλην τὴν πάλην ἡ ὁποία ἐγεννήθη ἐν αὐτῷ περὶ ἐπικρατήσεως τῶν ἀγαθῶν ἢ πονηρῶν σκέψεων, νικᾷ τὸν πειρασμὸν καὶ ἡ γυναῖκα ἐκεῖνη μένει... καὶ πάλιν γυναῖκα !

Τοῦ ἔργου τούτου ἡ ἰδέα δὲν δύναται τις νὰ εἴπῃ, ὅτι εἶνε ἐντελῶς πρωτότυπος καὶ τοῦτο διότι διαφαίνεται δι' αὐτοῦ ὁ Ὀδοιπὸρος τοῦ Σούτσου τόσον ἀσφαλῶς, ὡς δύναται τις νὰ διείδῃ διὰ μέσου πέπλου γνωστῆν φυσιογνωμίαν. Δὲν ψέγομεν διὰ τοῦτο τὸν συγγραφέα τοῦ ἔργου ἀλλὰ τούναντίον τὸν θεωροῦμεν ἄξιον ἐπαίνου, διότι κατάρθωσε νὰ μᾶς παρουσιάσῃ τι καινὸν προσωποποιήσας τὸ Ἄγαθὸν καὶ Πονηρὸν πνεῦμα, ἵνα καταδείξῃ τὸν σφοδρὸν ἀγῶνα, ὅστις γεννᾶται εἰς τὴν ψυχὴν, τὸν ἐγκέφαλον καὶ τὴν συνειδήσιν παντὸς ἀνθρώπου κυμαινομένου μετὰ τὴν ἀγαθῆς ἢ πονηρᾶς τινος πράξεως ἢ θέλησε νὰ παρουσιάσῃ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας ἐναργεστέραν καὶ ζωηροτέραν τὴν τρικυμίαν τοῦ ἐγκεφάλου καὶ νὰ ἐξωτερικεύσῃ, εἰ δυνατόν, τὸν ψυχικὸν σάλον. Ἡ ποιησὶς του ὁμοίως εἶνε λαμπρὰ καὶ ἐξοχος, ἀλλὰ τὸ δραματικὸν αὐτοῦ μέρος καὶ ἡ σκηνικὴ οἰκονομία εἶνε λίαν ἐλαττωματικὴ, διὰ τοῦτο καὶ ὑστερεῖ πολὺ, μὴ παρουσιάζον οὐδὲν ἐνδιαφέρον διδασκόμενον ἀπὸ σκηνῆς τὸ ἐνδιαφέρον κυρίως τοῦ ἔργου ἀρχεται ἀπὸ τοῦ μέσου τῆς πράξεως, τῆς ὁποίας τὸ ἕτερον ἡμῖς δύναται τεχνικῶς ν' ἀφαιρεθῆ, ὡς περιττόν, ἀφ' οὗ μόνον ζημιῶσι τὸ ὄλον, καὶ τοῦτο διότι κουράζει τὸ κοινὸν καὶ τὸ διαθέτει ψυχρῶς πρὸς τὸ ὑπόλοιπον διὸ καὶ τὸ κοινὸν δὲν τὸ ὑπεδέχθη ἐνθουσιωδῶς ἀποδείξαν τοῦτο κατὰ τὴν ἐπανάληψιν αὐτοῦ. Ἡ δύνατο νὰ τὸ συγκρατήσουσι τὸ ἔργον μόνον καλοὶ ἠθοποιοί, οἵτινες διὰ τῆς καλῆς ὑποκρίσεώς των θὰ ἀπέκρυστον τὰ ἐλαττώματα αὐτοῦ.

Οὐχ ἤττον τὸ διδακτικὸν μέρος αὐτοῦ δὲν δύναται τις ν' ἀρνηθῆ, ὅτι εἶνε ὠραῖον καὶ ἄξιον προσοχῆς, δυνάμενον νὰ εὐχαριστήσῃ καὶ ὠφελήσῃ, ἀλλὰ μόνον ἀναγινωσκόμενον, οὐχὶ δὲ καὶ διδασκόμενον. Τοῦτο, ὅχι διότι, ὡς εἶπε πρῶτῃ συνάδελφος, ἐκ σεμνοτυφίας καὶ φαρίσσαϊσμοῦ, προτείνασα μάλιστα καὶ τὸν ἀφορισμὸν, ὅτι δηλ. δὲν πρέπει ν' ἀναβιβάζηται εἰς τὴν σκηνὴν τὸ ἐνδύμα τοῦ καλοῦ ἢ τοῦ ἱερέως, διότι ἀπόλλυσι τότε τὴν ἀ-

ΠΙΛΟΠΟΛΕΙΟΝ ΙΩ. ΔΙΑΣΤΟΥ ΚΑΙ ΣΤΑΥΡΟΥ

ξιοπρέπειάν του τούτο και τὸν σεβασμὸν, ὃν πρέπει νὰ ἐμπνέη, ἀλλὰ μόνον διότι δὲν κέκτηται τὸ ἔργον τὰ ἀπαιτούμενα διὰ τὴν σκηνὴν προσόντα.

Κατόπιν τούτου ἐπαίχθη ἡ κωμωδία «Μαύρη παρηγορία» τῆς ὁποίας ἐν ὀλίγιστοις ἢ ὑπόθεσις εἶνε ἡ ἐξῆς :

«Χήρα τις ἐξ ὑπερβολικῆς πρὸς τὸν ἀποθιώσαντα πρό τινος σύζυγόν της ἀγάπης ἀποφασίζει νὰ κρατήσῃ δι' αὐτὸν πένθος... ὑπερβολικόν. Διὸ και καταλαμβάνεται ἀπὸ τὴν μονομανίαν ν' ἀντιπαθῇ και νὰ μὴ δύναται νὰ ὑποφέρῃ πᾶν ὅ,τι δὲν εἶνε μαῦρον. Μέχρι τοιούτου δὲ σημείου φθάνει ἡ μονομανία της, ὥστε πλὴν αὐτοῦ, μὲ ὅλην τὴν ἐπίσημον δὴλωσιν, ὅτι δὲν ἐννοεῖ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ συζύγου της οὔτε νὰ ἴδῃ, οὔτε νὰ τὴν δουλέψῃ... ἄλλος ἄνδρας, ἀποφασίζει νὰ ὑπηρετηθῇ ἀπὸ ἕναν ἀράπη, μόνον διότι εἶναι μαῦρος, και τὸν ὁποῖον τέλος, καθότι δεικνύει οὗτος μέγα ἐνδιαφέρον διὰ τὸν σύζυγόν της, τὸν ἐρωτεύεται και τὸν ἀπάγει, ἐγκαταλείπουσα τὴν ἐν ὥρᾳ γάμου θυγάτρα της.»

Τὸ ἔργον τούτου δὲν δύναται νὰ ὀνομασθῇ κωμωδία, διότι κωμωδία δὲν εἶναι, οὔδὲ φάρσα δύναται νὰ ὀνομασθῇ, διότι φάρσα δὲν εἶνε. Τότε θὰ ἐρωτήσητε τί εἶνε; ἀπλοῦστατα μία ὑπόθεσις ὑπερβολικῆς χρησιμεύουσα ὡς βᾶθρον ἐφ' οὗ προσεريدόμενος ὁ συγγραφεὺς πλέκει ὄρμαθὸν καλαμπουριῶν μαῦρων και ἀνηθικῶν διὰ μέσου αὐτῆς προβάλλει ἡ ἀισχρότης και ἡ ἀνηθικότης μέχρι ἐρυθήματος, διεγείρουσα τὴν ἀγανάκτησιν και τὰ... νεῦρα. Ἐὰν ἐγνώριζε τὴν κωμωδίαν ἡ Ρεζᾶν ἡ δύνατο δεδικοιολογημένως νὰ διαμαρτυρηθῇ δι' ὅσα κατ' αὐτῆς ἐγράψαμεν.

Φᾶων

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

Βασιλικὸν Θεᾶτρον

«Ἑλληνικὸς Βασιλικὸς Θιάσος»

Τὴν προπαραελθούσαν Κυριακὴν ἐγένετο ἡ τρίτη διδασκαλία τοῦ «Βιβλιοθηκαρίου».

Τὴν Παρασκευὴν ἐγένετο ἡ πρώτη τῆς τετραπράκτου κωμωδίας ὁ «Ἀκόλουθος τῆς Πρεσβείας» τοῦ Henri Meilhac κατὰ μετάφρασιν Γ. Τσκοπούλου.

Ἡ διανομὴ ἐγένετο οὕτω: Κόμης Πράξ — Φύρστ, Βαρώνος Σκαρπαί — Ταβουλάρης, Βαρώνη Σκαρπαί — Δράκου, Λουκιανὸς δὲ Μερὲ — Νίκας, Δ' Ἐστιγιάκ — Τασσόγλου, Φροντεβίλ — Περίδης, Δὲ Ραμπαί — Θαλασσινός, Φίγγ — Χαλιόπουλος, Μαζεραί — Ἀγγελάκης, Κάρλος, ὑπηρέτης — Ἀργυροπούλου, Μαγδαληνὴ Πάλμερ — Ολυμπία Λαλαούνη και ὄχι ἡ κ. Νίκα, ὅπως ὁ κ. Γραμματεὺς ἔγραψεν εἰς τὸ πρόγραμμά του.

Ἐἴπομεν και ἐπαναλαμβάνομεν και δὲν θὰ ἀποκατηρῶμεν νὰ ἐπαναλαμβάνωμεν καυτηριάζοντες τὴν παχυλὴν ἀμάθειαν τοῦ κ. Γραμματεῦς και τὰ συνεπεῖα ταύτης προκύπτοντα κακά, τὰ ὁποῖα καταλογίζονται πάντοτε εἰς τὸ παθητικὸν αὐτοῦ, ἐφ' ὅσον οὗτος ἐξακολουθεῖ νὰ παραμένῃ τοιούτος, δηλαδὴ ἐξακολουθοῦν νὰ τὸν ἀνέχονται ὡς Γραμματέα, κατόπιν τῆς τόσοσ μεγάλης καταστροφῆς, ἣν ἐπέφερεν και ἐξακολουθεῖ νὰ ἐπιφέρει εἰς τὸ Βασιλικὸν θεᾶτρον.

Τὸ νομίζετε μικρὸν και μὴ κολάσιμον, ν' ἀναγγέλλετε ὅτι ἡ δεῖνα ἡθοποιὸς ὑποδέεται ἀπόψε τὸ τάδε πρόσωπον, οἱ δὲ θεαταὶ οἱ ἐρχόμενοι εἰς τὸ θεᾶτρον νὰ βλέπουν ἄλλον ὑποδύομενον τὸ πρόσωπον ἐκεῖνο;

Τούτο εἶνε ἀπάτη πρὸς τοὺς θεατάς, κύριε!

— Ἡ μήπως εἶνε μικρὸν και συγχωρητέον τὸ νὰ ἀποσιωπᾶ τις τὸ ὄνομα τοῦ ἡθοποιοῦ ἐκεῖνου, τοῦ ἀναλαβόντος τὸ μέρος τοῦ κωλυμένου συναδέλφου του και λαβόντος μέρος εἰς τὰς περισσότερας δοκιμαίας;

— Τούτο εἶνε ὕβρις ἐναντίον τοῦ προσώπου τοῦ ἡθοποιοῦ ἐκεῖνου, οὗ τὸ ὄνομα δὲν κρίνετε μὲν ἱκανὸν νὰ συγκεντρώη πολλὸν κῆσμον και συνεπῶς και ἀκατάλληλον, καθ' ὕμᾶς, κ. Γραμματεῦ! ! !, διὰ τὸ πρόγραμμα, εἶνε ὅμως ἡ θεωρεῖται ὁ ἡθοποιὸς ἐκεῖνος ὁ καταλληλότερος διὰ τὸ μέρος ἐκεῖνο.

— Τούτο ὅμως, καθ' ἡμᾶς, δὲν ἀποδεικνύει τὴν ἀνικανότητα τοῦ ἡθοποιοῦ ἐκεῖνου, οὔτε ἄλλο τι, ἀλλ' ἔλλειψιν οὐ μόνον ἀνατροφῆς και εὐγενείας, ἀλλὰ και ἀγνοίαν τῶν στοιχειοθεστέων κανόνων τοῦ θεᾶτρον.

— Ὡς ἔργον και ὁ ἄ' Ἀκόλουθος τῆς Πρεσβείας δὲν ἤρετε τούτο ὀφείλεται εἰς τὴν κακὴν ἐκλογὴν τῶν ἔργων, ἐπίσης και ἡ ἐκτέλεσις ἀπέτυγεν ἡ ἀποτυχία αὐτῆ, ὡς και πᾶσαι αἱ ἄλλαι, ὀφείλεται εἰς τὴν κακὴν διανομὴν, ἥς ἀποτέλεσμα εἶνε ἡ ἀνεπάρκεια τοῦ προσωπικοῦ τοῦ θιάσου, διότι, ἐνῶ οἱ περισσότεροι τῶν ἡθοποιῶν εἶνε, εἰς ἕκαστος χωριστά, καλὸς ἡθοποιός, παίζει δὲ ἕκαστος αὐτῶν τὰ πρῶτα μέρη ἐκάστου ἔργου, τοῦ χαρακτήρος και τῶν δυνάμεων του, ὀλίγιστοι δὲ τὰ δεύτερα μέρη, ὅλοι ὁμοῦ δὲν εἶνε δυνατὸν ν' ἀποτελέσῃσι θιάσον τέλειον. Ὅθεν πρὸς ἀποφυγὴν τῶν ἀποτυχιῶν τούτων πρέπει νὰ συμπληρωθῇ ὁ θιάσος διὰ τῆς προσλήψεως ὀλίγων ἀκόμη ἡθοποιῶν, οἵτινες νὰ ὑποδύονται τοὺς χαρακτήρας ἐκεῖνους, ὧν ἡ ἔλλειψις εἶνε αἰσθητὴ μέχρι σήμερον.

— Πῶς εἶνε λοιπὸν δυνατόν οἱ ἡθοποιοὶ τοῦ Βασιλικῦ Θεᾶτρον νὰ παίζουν εἰς ὅλα τὰ ἔργα ἀνεξαιρέτως και ὁποιοῦδήποτε χαρακτήρα τοὺς δίδουν!

— Ἀλλὰ, διατὶ ζητοῦμεν ἀπὸ τὸν κ. Στεφάνου αὐτὰ τὰ πράγματα; ! ποῦ θέλετε νὰ τὰ μάθῃ ὁ δυστυχής; ! Ἡ διατὶ ἔχομεν τὴν ἀπαίτησιν ἕνας Γραμματεὺς νὰ προβῇ εἰς συμπληρώσεις τοῦ θιάσου, ἐκλογὴν τῶν ἔργων και διανομὴν τῶν μερῶν; !

— Πρέπει τέλος νὰ διορισθῇ διευθυντὴς τοῦ θεᾶτρον, πρὸς ἀποσόδησιν παντὸς κινδύνου, διότι ἄλλως τὸ θεᾶτρον ἡμέτερον καταπίπτει, ἐνῶ ὁ σκοπὸς αὐτοῦ και ὁ πόθος τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως δὲν εἶνε αὐτός, ἀλλ' ἀπεναντίας ἡ ἀναγέννησις τῆς Ἑλληνικῆς φιλολογίας και ἡ ἀνύψωσις τῆς Ἑλληνικῆς σκηνῆς εἰς τὴν ἐμπρέπουσαν αὐτῆς θέσιν.

— Τὸ Σάββατον ἐγένετο ἡ δευτέρα τοῦ «Ἀκολουθοῦ τῆς Πρεσβείας».

— Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς ἀνῆλθεν εἰς τὴν σκηνὴν και συνεχάρη τὴν κ. Λαλαούνη.

— Τὴν Κυριακὴν εὐρέθημεν πρὸ ἑνὸς λίαν περιεργου θεάματος, εἰς ἄλλας μὲν πινακίδας ἦσαν κολλημένα προγράμματα ἀγγέλλοντα τὴν παράστασιν τοῦ «Ἀκολουθοῦ τῆς Πρεσβείας», εἰς ἄλλας δὲ τὴν τοῦ «Βιβλιοθηκαρίου». Μετὰ μεσημβρίαν ὅμως ἐπεκράτησεν, ὡς φαίνεται, ὁ «Βιβλιοθηκαριὸς» και ἕνεκα τούτου ἐκαλύφθησαν πάντα τὰ προγράμματα τοῦ «Ἀκολουθοῦ» διὰ τοῦ «Βιβλιοθηκαρίου», ὅστις και ἐπαίχθη τὸ ἑσπέρας διὰ τετάρτην φορὰν. Τὸ πρᾶγμα ἀφίνομεν ἄνευ σχολίων, λέγομεν ὅμως, ὅτι ὁ κ. Γραμματεὺς ὀφείλει νὰ εἶνε φειδωλότερος εἰς τὰ χρήματα τοῦ Ταμείου τοῦ Βασιλικῦ Θεᾶτρον.

— Τὴν παρελθούσαν Δευτέραν ἐπανελήφθη ὁ «Μπατάκιος».

— Τὴν Πέμπτην ἀνηγγέλθη ἡ τρίτη τοῦ «Ἀκολουθοῦ τῆς Πρεσβείας», ἀλλ' ἀνεβλήθη ἕνεκα τῆς ἀσθενείας τῶν ἡθοποιῶν Ὀλυμπίας Λαλαούνη, Ἐλένης Φύρστ, Φιλίας Ἀργυροπούλου, Περίδου, Φύρστ και τοῦ ὑποβολέως Γαλάνη, τὴν ἀσθενειάν των ὀφείλου εἰς τὸ μέγα ψῦχος, τὸ ὁποῖον κάμνει εἰς τὴν σκηνὴν, ἐνθα γίνονται αἱ δοκιμαίαι. Τόσον πολὺ ὑποφέρουν οἱ ἀσθενήσαντες και δὴ ἡ Ἀργυροπούλου και ὁ Γαλάνης, ὥστε ἀπὸ τοὺς πολλοὺς πόνους

θὰ μαρτυρήσουν... ὅλα τοῦ Βασιλικῦ. Εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ ὑποβολέως διὰ τὰς δοκιμαίας ἐκάλεσαν ἐκ Πειραιῶς τὸν ὑποβολέα Κάπαν, ὅστις, παρ' ὅλην τὴν θερμότητα τοῦ ὀνόματός του, δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ τοὺς θερμάνῃ.

— Μόλις ἔμαθε τοὺς λόγους τῆς ἀναβολῆς τῆς παραστάσεως ὁ Βασιλεὺς διέταξεν ἀμέσως νὰ ἀνάπτουν καθημερινῶς τὸ calorifour και ν' ἀφίνομεν μόνον τὸ πρὸς τὴν σκηνὴν στόμιον ἀνοικτόν. Αὐτὸ ἐλέγχθη, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν δύναται και νὰ ἐκτελεσθῇ, διότι εἶνε τόσοσ ἀτελῶς κατεσκευασμένον, ὥστε μόλις κατορθῶνει νὰ θερμάνῃ μόνον τοὺς διαδρόμους τοῦ θεᾶτρον και ὄχι και τὴν σκηνὴν, ἣτις εἶνε ψυχροτέρα και τῆς Σιθρίας.

— Δὲν δύναται ὁ κ. Γραμματεὺς νὰ κάμῃ μερικὰς οἰκονομίας ἀπὸ τὴν ἐκτύπωσιν τῶν διπλῶν προγραμμάτων και νὰ δαπανήσῃ ταῦτα πρὸς θερμανσιν δι' ἄλλου μέσου τῶν δυστυχῶν ἡθοποιῶν, οἱ ὁποῖοι κινδυνεύουν νὰ πάθουν ὄλοι ἀπὸ ρευματισμούς, ἰσχιαλγίας κλπ.; !

— Ἡ ἀμεριμνησία τοῦ Γραμματεῦς διὰ τὴν θερμανσιν και ὑγείαν τῶν ἡθοποιῶν, ἥς συνέπεια εἶνε ἡ ἀσθενεία τῶν περισσότερων ἐξ αὐτῶν, εἶνε εἰς ἐκ τῶν σπουδαιότερων λόγων τῆς κακῆς ἐσωτερικῆς λειτουργίας τοῦ θεᾶτρον, οὗς κατ' ἐπανάληψιν ἀναβάλλομεν νὰ δημοσιεύσωμεν ἔλλειψις χώρου. Θὰ συνεχίσωμεν εἰς τὸ προσεχές.

— Ἀπόψε «Τὰ στηρίγματα τῆς κοινῆς» τοῦ Ἴψεν.

— Χθὲς τὸ ἑσπέρας ἐγένετο ἡ γενικὴ δοκιμὴ με τὰς ἀμφιθέσεις κλπ. ἐνώπιον τοῦ Βασιλέως. Τὸ μέρος τῆς ἀσθενούσης κ. Ἀργυροπούλου θὰ παίζῃ ἡ κ. Σκεφάνου.

— Λέγεται, ὅτι ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς θὰ κρατήσῃ τοὺς ἡθοποιούς και καθ' ὅλον τὸ θέρος, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ὁποῖου θὰ διδάσκωνται οὗτοι και θὰ προετοιμάζωνται διὰ τὴν χειμερινὴν περίοδον.

— Ὅλοι οἱ ἡθοποιοὶ εἶνε κατενοουσιασμένοι με τὸν πρωτοχρονιάτικον μπουναμά τοῦ Βασιλέως. Ἐλαβον τὰ ζεύγη Νίκα, Λαλαούνη και Φύρστ ἀνά δρ. 250, οἱ δὲ λοιποὶ ἀνά δρ. 100.

— Ἡ ὑγεία τῆς ἡθοποιῦ κ. Νίκα εἰσήλθεν ἀπὸ χθὲς εἰς τὸ στάδιον τῆς ἀναρρώσεως. Ἡ «Νυκτερίς» τῆ εὐχεται ταχεῖαν ἀναρρώσιν.

Δημοτικὸν Θεᾶτρον Ἀθηνῶν
«Νέα Σκηνὴ»

Τὴν προπαραελθούσαν Κυριακὴν ἐγένετο ἡ πέμπτη τῆς «Λοκαντιέρας» με τὰ αὐτὰ ὅμως πρόσωπα και ἕνεκα τούτου με τὴν αὐτὴν ἐκτέλεσιν, διότι ἀπεδείχθη πλέον τρανώτατα, ὅτι τὰ ὑποδειχθέντα ὑφ' ἡμῶν ὡς ἀνεπαρκῆ πρόσωπα δὲν δύναται νὰ ὑποδυθῶν καλλιτέρα τὰ μέρη, ἅτινα τοῖς ἀνετέθησαν, ὥστε ἐφ' ὅσον δὲν γίνεται ἡ ἀντικατάστασις αὐτῶν διὰ τῶν καταλληλοτέρων ἐκ τῶν μυστῶν, οὐδέποτε ἡ ἐκτέλεσις τοῦ ἔργου τούτου θὰ γίνῃ καλὴ και χωρὶς χασμωδίας και με συνοχὴν.

— Κατόπιν διέκοψε τὰς παραστάσεις τῆς ἡ «Νέα Σκηνῆς», διότι οὔτε ἄλλο ἔργον εἶχεν ἑτοιμὸν πρὸς παράστασιν, οὔτε τὰς σκηνογραφίας και τὰ ἐνδύματα τούτου.

— Ἐὰν θέλετε ἡ «Νέα Σκηνὴ» νὰ προοδεύσῃ και νὰ ἐπιτελέσῃ τὸν μέγαν σκοπὸν δι' ὃν ἰδρύθη, πρέπει νὰ ἐτοιμάζητε τὰ νέα ἔργα πρὶν ἐξαντληθῶσι τὰ ἐτοιμασθέντα και διδάχθέντα, καθὼς και τὰ ἐνδύματα και τὰς σκηνογραφίας αὐτῶν.

— Μὴ νομίζετε, ὅτι προσθέτετε τίποτε εἰς τὴν «Νέαν Σκηνὴν» ὅταν δίδετε ἅπαξ τῆς ἑβδομάδος παράστασιν, εἴτε ἕνεκεν ἀσθενείας μύστου τινός, εἴτε ἕνεκα τοῦ ἀώρου τοῦ νέου ἔργου ἢ ἔλλειψις σκηνογραφιῶν ἢ ἐνδυμάτων.

— Καταστρέφετε τὸ ὅτι ἐδημιουργήσατε ἐπὶ τόσοσ καιρὸν και ἐπὶ δύο μόνον συνεχεῖς ἑσπέρας ἐὰν κλείσῃ τὸ θεᾶτρον ζημιούται, καταστρέφεται; φαντασθῆτε λοιπὸν τώρα, ὅποτε κάμνετε δεκαπέντε ἡμέρας νὰ δώσητε παράστασιν τί γίνεται.

ΔΙΣΚΕΚΑΤΟΜΜΗΓΡΙΟΝ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΩΝ ΚΑΙ ΕΓΦΗΝΟΓΑΤΟΙ

— Φροντίσατε λοιπόν να ετοιμάζεσθε εν καιρῷ και ὄχι να ἐξαντλήτε πρῶτον ἕκαστον ἔργον και εἶτα να διακόπτετε τὰς παραστάσεις και να σκέπτεσθε ποῖον ἔργον να παίξετε! τί ἐνδυμασίας ἀπαιτεῖ τοῦτο, τί σκηνογραφία χρειάζονται κτλ.

— Ἐξ ἄλλου λόγος χρηματικὸς δὲν πιστεύομεν να εἶνε, διότι και τὸ θέατρον παρεχώρησεν ὁ Δῆμος και ἐπιχορήγησιν 200 δραχμῶν κατὰ παράστασιν ἔχετε.

— Ἐντὸς τῆς ἐβδομάδος διὰ πρῶτην φοράν «τὸ Κράτος τοῦ Ζόφου» τοῦ Λέοντος Τολστόϊ, με σκηνογραφίας και ἐνδυμασίας ὅπως καινούργιαι κατὰ τὰς λεπτομερεῖς ἀπαιτήσεις τοῦ ἔργου.

— Ὁ κ. Μαρκέλλος μετὰ τὴν «Κωμῶδιαν τοῦ Ἐρωτος» τοῦ Ἴψεν, ἦν μετέφρασε, μεταφράζει ἤδη τὸ τελευταῖον ἔργον τοῦ Σούδερμαν «ἡ Εὐτυχία ἐν Παραδύσῳ» (das Klük in Winckel), τὸ ὅποιον θὰ παραδώσῃ πρὸς παράστασιν εἰς τὴν «Νέαν Σκηνήν».

Θέατρον Βαριετῆ

«Θιάσος Χειραφέτησις»

Τὴν προπερληούσαν Κυριακὴν ἐπαίχθη ὑπὸ τοῦ θιάσου τοῦτου ἡ «Βοσκοπούλα». Κατὰ τὴν παράστασιν ταύτην, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐκτέλεσιν, παρευρέθημεν ὄχι εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς «Βοσκοπούλας», ὅπως ἐγένετο μέχρι σήμερον, ἀλλ' εἰς τὴν παραδίαν τῆς ἐκτέλεσεως ταύτης. Τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὴν κακὴν διανομήν τῶν μερῶν, ἧς συνέπεια ἦ ἔλλειψις τῶν καταλλήλων πρὸς τοῦτο ἠθοποιῶν τὴν ἔλλειψιν ταύτην ὑπεβοήθησεν ἀρκούντως ἡ φοβερὰ ἀμελετησία τῶν λαβόντων μέρος εἰς τὴν παράστασιν ἠθοποιῶν, κακῶς πρακτόντων τοῦτο, ὡς και ἄλλοτε ἐγράψαμεν, εἰς ὅλα τὰ παλαιὰ ἔργα ἡ και τὰ ἄσπασ ποτε διδαχθέντα. Πλὴν τοῦτου ἔκαρπον ὁ, τι ἤθελον, ἡ ἐπαίξον χωρὶς διάθεσιν, διότι εὐρίσκοντο πρὸ ἀραιῶ ἀκροατηρίου, σύνθησις διὰ τοὺς ἠθοποιούς φάρμακον τῆς ἀδιαθεσίας, και τοῦτο, διότι βλέποντες τοὺς ὀλίγους θεατὰς, λησμονοῦν αὐτοὺς τε και τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἔργου και μεταφέρουν ὁλόκληρον πλέον τὸν αὐτὸν ἰων πρὸ τοῦ ταμείου και ἀρχίζον τοὺς λογαριασμούς ἔχουν ὅμως και ἐν μέρει δίκαιον εἶνε τὸ αἶσθημα τῆς αὐτοσυντηρήσεως, ὅπερ δὲν τοὺς ἀφίνει.

— Ἐκαστος θιάσος ὀφείλει να παίξῃ μόνον τὰ ἔργα ἐκεῖνα, ὧν τὴν ἐκτέλεσιν δύναται να παρουσιάσῃ ὅσον τὸ δυνατόν εὐπροσωποτέραν, να μελετᾷ και δοκιμάζῃ ταῦτα, ὡς ἐάν ἦσαν νέα, ἀνεξαρτήτως τῆς ἡλικίας τῶν, να παρουσιάξῃ δὲ ταῦτα πρὸ τοῦ κοινῶ ἐν πάσῃ αὐτῶν τῇ ἀκριβείᾳ και τάξει, χωρὶς να λέγουν και να κάμουν ὅ, τι θέλουν οἱ ἠθοποιοί. Ἐπι δὲ να μὴ προσέχουν εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν θεατῶν, οὔτε να ὀνειροπωλοῦν τὸ ταμείον, ἐφ' ὅσον τοῦλάχιστον εὐρίσκονται ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἀλλὰ να λησμονοῦν ἑαυτοὺς και να ἐνοστερνίζονται οὐ μόνον τὸ μέρος, ὅπερ ὑποδύονται, ἀλλὰ και τὸ ὅλον ἔργον να παρακολουθοῦν και να συμμετέχουν ἀληθῶς εἰς τὴν ἐξέλιξιν αὐτοῦ. Τότε και οἱ ἐκτὸς τοῦ χαρακτήρος τῶν ἐπι ἠθοποιοί θὰ παίξουν θὰ διατηρήσουν δὲ και τὴν ἦν ἔχουν, ἐξ ἄλλων ἔργων, ἐκτίμησιν τοῦ κοινῶ, ὅπερ ἐλπίζομεν ὅτι θ' ἀποφασίσῃ τέλος να ὑποστηρίξῃ τὴν Ἑλληνικὴν σκηνήν ἐξ ἄλλου τί πταίει τὸ κοινόν, τὸ ὅποιον πληρώνει, ἐάν εἰσπραχθῆσαν πολλὰ ἢ ὄχι; ἐκεῖνο θέλει να βλέπῃ καλὰς παραστάσεις και ὄχι παρᾶ-στάσεις! ἀδιαφορῶν ἂν εἶνε πολλοὶ θεατὰ ἢ ὄχι.

Ἐνεκα τοῦτου δὲν ποιούμεθα λόγον περὶ τῆς ὑποκρίσεως, διότι θὰ ζημιώσωμεν ἀδίκως τινὰς τῶν ἠθοποιῶν, θὰ σημειώσωμεν ὅμως, ὅτι ἡ μόνη ἠθοποιός, ἧτις δὲν ἔλαβε τίποτε ἀπὸ ὅλα αὐτὰ ὑπ' ὄψιν τῆς, ἦτο ἡ δις Ροζαλία Ἀρνωτάκη, ἡ ὑποδυθεῖσα τὴν Κρουστάλω, ἐπαίξει φυσικώτατα και με πολλὴν δύναμιν και τέχνην, παρ' ὅλην τὴν ἀντίδρασιν τοῦ περιβάλλοντος τῆς συνιστώμεν μόνον περισσοτέραν ζωὴν και νεύρα.

— Κατόπιν διέκοψε ὁ θιάσος τὰς παραστάσεις του και μόνον τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἔδωκε μίαν ἔκτακτον φιλολογικὴν ἔσπερίδα.

— Τὴν ἔναρξιν τῆς ἔσπερίδος ταύτης ἔκαμεν ἡ δις Μελά με τὸ «Κοῖμα» τοῦ Δροσίνη. Τὸ ἀπήγγειλε πολὺ καλά, ὄχι ὅμως ὅπως και εἰς τὰς δοκιμάς τὴν ἐπηρεάσε τὸ πολὺ κοινόν, ἀλλὰ δικαιολογῆται διότι εἶνε ἡμερῶν μόλις ἠθοποιός. Τῆς παρατηροῦμεν, ὅτι ἡ ἀπαγγελία τῆς ἐνεῖχε τὸ ἐρωτικὸν πάθος, ἐνφ' ἀπεναντίας ἀπαιτεῖται τὸ Ἅγιον πάθος.

— Κατόπιν ἐπαίχθη τὸ νέον μῦθρακτον ἔμμετρον δραματίον τοῦ Ἰω. Πολέμη «Στὴν ἄκρην τοῦ Κρεμνοῦ». Περὶ τοῦ ἔργου γράφομεν εἰς ἄλλην στήλην.

— Τὸν Ἠγούμενον ὑπεδύθη ὁ Τσίτσος ἦτο τὸ πανομοιότυπον τοῦ Ἠγουμένου τῆς Μονῆς Πεντέλης. Ἐπαίξεν ἀρκετὰ καλά, μόνον ἡ ἀπαγγελία του κρατεῖ ἀπὸ τὴν παλαιὰν σχολὴν ὅπου ἐτόνιζον τὴν τελευταίαν λέξιν ἐκάστης φράσεως.

— Τὸν Νικηφόρον ὑπεδύθη ὁ Σταυρόπουλος παρ' ὅλην τὴν τραχεῖαν φωνὴν του, ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἔργον τοῦτο, ἐπαίξεν ἀρκετὰ καλά κατώρθωσε να πιεσθῇ και συγκρατήσῃ τὴν φωνὴν του, ὄχι ὅμως καθὼς και εἰς τὰς δοκιμάς, διότι ἡ ἐκτέλεσις τὸν παρέσυρε πολὺ και ἀφήκε τὴν φωνὴν του ἐλευθεράν εἰς τὰ περισσότερα μέρη, ἐπι δὲ μερικαὶ σκημικαὶ τουκινήσεις ἦσαν ἀπτόμοι και βεβιασμένοι. Πρὸς τοῦτοις ἀντὶ τὸ πρόσωπόν του να ἐκφράξῃ τὸν φόβον πρὸς τὰ θεῖα ἐξέφραζεν ὅπως ἀκουστικῶς εἰρωνεύων.

— Τὸν Μινᾶν ὑπεδύθη ἡ Ζάμπου με ἀρκετὴν δύναμιν και τέχνην, ἀλλὰ και αὐτὴ παρεσύρθη κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν εἰς πολλὰ μέρη, ἀφινε δὲ να προβάλλῃ εἰς τὴν ἀπαγγελίαν τῆς ἡ κεφαλῆ τῆς «Μερόπης». Τοῦτο συνέβη διότι δὲν ἦσαν καταλλήλοι οἱ ἠθοποιοὶ οὔτοι διὰ τοιοῦτον αἰθέριον ποίημα ἄλλοι εἶνε οἱ χαρακτήρες αὐτῶν.

— Τὸ ἀγαθὸν πνεῦμα ὑπεδύθη ἡ δις Ροζαλία Ἀρνωτάκη ἦτο αὐτόχρημα ἡ προσωποποιήσις τοῦ ἀγαθοῦ πνεύματος και ἡ ἀπαγγελία τῆς πολὺ καλῆ, ὡς και ἡ ἐκτέλεσις.

— Τὸ πονηρὸν πνεῦμα ὑπεδύθη ἡ δις Μελά ἦτο ἡ προσωποποιήσις τοῦ δαίμονος ἡ ἀπαγγελία τῆς πολὺ καλῆ ὡς και ἡ ἐκτέλεσις.

— Εἶτα ἐπαίχθη ἡ μονόπρακτος κωμῶδιαν τοῦ Ν. Λάσκαρη «Μαύρη Παρηγορία». Περὶ τοῦ ἔργου εἰς ἄλλην στήλην.

— Ἡ ἐκτέλεσις τοῦ ἔργου ἀρκετὰ καλῆ ἡ Ζάμπου ὡς Τουρλουμπῆ, χήρα, ἐπαίξει πολὺ καλὰ ἔθαυμάσθη διὰ τοὺς φυσικώτατους τῆς κλαυθμηρισμούς τοῦ μακαρίτου. Ἐν μόνον θὰ παρατηρήσωμεν, ὅτι ἡ δις Ἀρνωτάκη ζημιούται, ὅταν λαμβάνῃ μέρος εἰς κωμῶδιαις και δὴ μονοπράκτους ἄλλος εἶνε ὁ προσωρισμός τῆς, κ. Ἀρνωτάκη.

— Εἰς τὸ τέλος ἐπαίχθη ἡ «Ἐκλογικὴ Περιφέρειαν» τοῦ Σουρῆ, μονόπρακτος κωμῶδιαν ἐν μέτρῳ. Καλὸν εἶνε να μὴ παίξεται αὐτὴ, διότι δὲν στέκει πλέον σήμερον, και δὴ, ἀφοῦ ἐγράφη δι' ὀρισμένην ἐποχὴν.

— Ἀπόψε ἡ «Βαβυλωνία».

— Τὸ προσεγὲς Σάββατον ἡ Κυριακὴν θὰ δοθῇ μία τιμητικὴ ἔσπερις ὑπὲρ τῆς τραγωδοῦ κ. Ἀστέμειδος Ζάμπου. Ἡ παράστασις αὐτὴ θὰ εἶνε καλλιτεχνικὴ, θὰ προσελκύσῃ δὲ πολὺν κόσμον, διότι ἡ κ. Ζάμπου δὲν στερεῖται οὔτε δυνάμειος, οὔτε τέχνης. Θὰ παιχθῇ ἡ «Μερόπη» τοῦ κ. Βερναρδάκη, θυμαστοῦ τῆς κ. Ζάμπου, τῆς περικλειούσης τὸ ἀληθὲς πῦρ τῆς τέχνης.

Ἡ Τσιμπίδα

ΚΟΙΤΕΙΟΝ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΑΝΤΩΝΙΑΔΟΥ

83. Πανεπιστημίου 83.

Δίδονται μαθήματα Γαλλικῆς παρὰ Δος ἀριστοῦχου. Πληροφορία παρ' ἡμῖν.

ΚΩΝΣΤ. Γ. ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΥ

(Διευθυντοῦ και ιδιοκτῆτου «Νυκτερίδος»)

ΔΙΑΤΤΩΝ ΑΣΤΗΡ

Φιλολογικὸν εἰκονογραφημένον καλλιτεχνικὸν ἡμερολόγιον.

ΕΤΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ 1902

Μετὰ τινὰς ἡμέρας θέλει κυκλοφορήσῃ ὁ φιλολογικὸς ΔΙΑΤΤΩΝ ΑΣΤΗΡ ὁ ὑπὸ τύπον μόνον ἡμερολογίου ἐκδιδόμενος τὸ δεύτερον ἡδὴ. Συνεργάται οἱ διαπρεπέστεροι τῶν ἀπανταχοῦ λογίων, λογογράφων, ποιητριῶν και ποιητῶν, ὧν τὰ ὀνόματα θὰ δημοσιεύσωμεν εἰς τὸ προσεγὲς.

Ὁ Β' οὔτος τόμος τοῦ ΔΙΑΤΤΩΝΤΟΣ ΑΣΤΕΡΟΣ ἀπαρτισθήσεται ἐκ 250 περίπου σελίδων, ἃς θὰ περικοσμοῦσιν εἰκόνες και διάφορα ἄλλα κοσμήματα ἐκτάκτου ἐργασίας και τέχνης.

Ἐκαστον ἀντίτυπον τιμᾶται ἄδενον δραχ. 2, χροσόδετον δραχμ. 4, μετατρεπομένης εἰς χροσόδον διὰ τὸ ἔξωτερικόν.

Ἀποστέλλεται παντὶ τῷ αἰτούντι ἐλεύθερον ταχυδρομικῶν τελῶν, ὑπὸ τὸν ἀπαράβατον ὅμως ὅρον τῆς προπληρωμῆς.

Πᾶσα αἴτησις δέον ν' ἀπευθύνηται πρὸς τὴν διευθύνσιν τοῦ ΔΙΑΤΤΩΝΤΟΣ ΑΣΤΕΡΟΣ —Τσαμαδοῦ 10— Ἀθῆνας.

— Ἡ «Φύσις, τὸ ἀριστον και εἰκονογραφημένον περιοδικὸν σύγγραμμα, ἐκδιδόμενον δις τοῦ μηνὸς ὑπὸ τοῦ κ. Φ. Πρίντζη ἐξεδόθη ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ Νέου ἔτους εἰς διπλοῦν με εἰκόνες και ἐξόφυλλον καλλιτεχνικῶν και ὕλην πρῶτης τάξεως.

— Εὐφροσύνης χαριετίζομεν τὴν ἐκδοσιν τῆς νέας πολιτικοφιλολογικῆς συναδέλφου ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἐφημερίς Ἀθηνῶν». Ἐκδίδεται δις τῆς ἐβδομάδος. Τῇ εὐχόμεθα καλὴν πρόοδον και προκοπήν.

— Τὸ περιοδικὸν «Ἀττικὴ Ἴρις» εἰσήλθεν ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου ε. ε. εἰς τὸ πέμπτον ἔτος.

Στοῦ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΣΒΟΛΟΠΟΥΛΟΥ και ΥΙΟΥ

ὁδὸς Ἐρμού ἀρ. 124 παρὰ τῇ Καπνικαρέᾳ. Χατασκευάζονται ἐπὶ παραγγελίᾳ ΣΕΝΙΛΙΑ παντὸς σχήματος και χρώματος διὰ γαρνίρισμα φορεμάτων και ἐργοχειρῶν.

ΣΕΝΙΛΙΑ ἐγχώρια, ΣΕΝΙΛΙΑ τοῦ γούστου σας τέλεια, μόνον στοῦ ΓΕΡΩ-ΣΒΟΛΟΠΟΥΛΟΥ εὐρίσκειτε.

ΗΛΕΚΤΡΟΜΗΧΑΝΟΥΡΓΕΙΟΝ

Π. Κουραβέλου και Ν. Γιάνναρη

Ὁδὸς Ἀθηνῶν ἐναντὶ Δημαρχείου

και κάτωθι Μ. Θεάτρον.

Κατασκευάζονται ἅπαντα τὰ ἠλεκτρικὰ εἶδη ἦτοι κώδωνες, τηλέφωνα, ἀλεξικέραυνα κλειθρα ἠλεκτρικά, ιατρικὰ μηχαναί, ἐργαλεῖα φυσικῆς και τῶν βιομηχανῶν. Ἐγκαθίστανται σύρματα μεμονωμένα, σύρματα ἠλεκτρικοῦ φωτός. Ἐργασία ἡγχυμένη. Τιμαὶ συγκαταβάτικαί.

Μετὰ τὸ θέατρον τὴν Σοκολάτα και τὸ γάλα σας εἰς τὸ ἐπὶ τῆς οδοῦ Σταδίου διανυκτερεῖον Γαλακτοπωλεῖον τῶν Ξένων.